

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Ophelia [fra Travis]

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 161. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann10tom-shoot-idm140515552076352/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Det er Liget af Slagtermesterens billedskønne Mizie; men ikke knust og frygtelig kvæstet. Et Udraab undslipper mig; jeg har aldrig set et lignende Syn, kommer aldrig til at se det.

Nogle Favne fra os — ude i Flodens klare Vand — opskyller paa Grusrevlen, mellem to mørke Blokke, ligger — ikke Liget af en ung Pige, der i Gaar var levende, pufserende Kød og Blod, men en Billedstøtte, et snehvidt — her kan man bruge Udtrykket „snehvidt“ — Marmor, dannet af en stor Kunstners Haand. Legemet er halvt nøgent; den strenge, alvorlige Død har med Flodens Hjælp svøbt et sort og hvidt Draperi, sammenrullet som et langt, smalt Gevant, i kyske, skaansomme Folder hen over de herlige Lemmer, Hals, Arme — hvilken Arm — er udækket, og det ene, hvide, runde Knæ, som paa den knidske Gudinde, hæver sig lidt op over det stadigt overskyllende Vand, og Solens Smil samler sig som i et Brændpunkt og synes at kysse derpaa i Ærbødighed.

Lægen ser, at den ene Ankel er brudt; men det ser ikke jeg. Lægen siger mig ogsaa, at den ene Arm, som er bøjet tilbage under Ryggen, maa være brudt; heller ikke det ser jeg. Intet Spor af ydre Vold er for mine Øjne kendbart. Det ene Øje er trykket ned i Gruset og det kolde Snevand; det andet Øje staar aabent, med et lykkeligt — ja et lykkeligt, ubeskrivelig roligt Smil, der meddeler sig over hele den blege Oval, Isse, Kind, Hage, til den barnligt halvtalende Mund, over hvis Læber Skummet næsten ikke nærner at lukke sig. Saa bevæger en Vandhvirvel ganske svagt det ene, udstrakte Ben, men næsten lige saa hurtigt svøber den samme Hvirvel Draperiets Folder sammen. Jeg spørger, hviskende uvilkaarligt: „Er hun død?“ Lægen nikker.

Vi kan ikke komme derover. Men Mændene paa den anden Side har naaet Bredden, og jeg ser, at de har Lægter og Fjæle med sig. Kæmpen derovre har sat sig ned paa Græsset, med Hovedet i Hænderne. Og medens Lægen taler tværs over Vandet med Mændene og anviser dem Maaden at slaa Bro, og medens en ung rask Knøs vader til Bæltstedet ud i Flodens kolde og stride Vand, saa sætter jeg mig ned paa en Klippe og kan ikke faa Øjnene fra hende derude — fra Ophelia i Floden.

Saa skøn er altsaa Døden! — saa lidet ræddelig kan den være! Et saadant Kunstværk er Mennesket! saa smuk en Kvinde kan der gives! ... Og dette føler jeg her, saa tæt op til denne ulykkeliges Skæbne, som i denne Nat maa have været af Fortvivlelsens Fortvivlelse. Men i dette Øjeblik skygger den store, alvorlige Natur, som en Kunstens Guddom, over al jordisk Medfølelse med et afbrudt og forspildt Liv. Saa har da Skønheden, den absolute Symmetri og Harmoni, stivnet til Død og dog med Lovens Liv i sig, en alt overvæl-